

NEGAUNEE, MICH.

Minä olen kahdeksan vuoden vanha. Olen käynyt koulua kaksi luokkaa ja pääsin kolmannelle, vaikka sairastin kaksi kuukautta keuhkkokuumeetta.

Minulla on velli, jonka kanssa minä tappelen. Täällä oli kova talvi, mutta siitä huolimatta me kävimme koulussa. Minun veljeni on kuuden vuoden vanha. Me teimme lumiukkoja talvella, mutta luonto nousi sotiin lumiuukkoja vastaan ja lumiukot hävisivät. Mutta nyt kesällä me taas nautimme luonnosta.

Minä tykkään lukea Toverittareista lasten kirjoituksia. Tällä kerralla lopetan, mutta lisää toiste, jos Selmätäi tämän korjaa ja panee lehteen. Tervehdän kaikkia lapsia, jotka kirjoittavat Toverittareen ja Selmätäiä.

HILJA KARPPINEN.

AMMATTITAITOISUUS JA TYÖVÄENLIKE.

(Jatkoo 7:ltä sivulta)

Luonnollisesti se, että kaikki ovat kilpailussa samalla tasolla kuin ennen ammattitaidon omaamistaankin. Työpaikkoja on saatavissa vain määrätty määrä ja työväenluokan otettava ne vastaan niillä ehdolla, joita työnantajat asettavat, elleivät kykene estämään työnantajia saamasta minkäänlaista työvoimaa ulkoapäin. Mitä mahdollisuuksia siihen taas on, selvää helposti, kun ottaa huomioon sen valtavan työttömyyden, joka valitsee yleensä työväestön keskuudessa. Ottakaamme edelleen tarkastettavaksemme palvelijattarien asemaa vielä kerran. Edellyttämällä että kaikki varsinaiset perhepalvelijattaret omaavat kunnollisen ammattitaidon ja siihen nojaten vaativat kahdeksantuntin työpäivää ja kunnollista palkkaa, sanokaamme esim. 40 dollaria ja vapaan hoidon kuukaudella. Onko työnantajien pakko tulla onko suurelle osalle heistä edes mahdollistaakaan palkata sellaista ammattitaitoista palvelijattaria? Kummassakin tapauksessa täytyy vastata kielteisesti. Niin kauan kuin tehdasteollisuuden palveluksessa työskentelee naisia viidenkymmenen sentin päiväpalkalla ja suuren suuri enemmistö alle kahdeksan dollarin viikkopalkalla, josta vielä täytyy maksaa elinkustannuksensa, niin kauan hankitaan siitä joukosta enemmän kuin riittävä määrä perhepalvelijoita, joilla kyllä tullaan toimeen, vaikkapa puutteellisesti. Täytyy näet pitää mielessä, että perhepalvelijoita käyttävä yllä ja keskiluokka, samoin kuin niitä käyttävä osa työväenluokastakin suhtautuu tähän kysymykseen työnantajana, eikä minään muuna, ja työnantaja turvautuu aina mahdollisimman halpapaklaiseen työvoimaan, jos sillä vain suinkin voi tulla toimeen, vaikkapa puutteellisesti. Sitäpaitsi käyttäjä suuri osa keskiluokasta perhepalvelijoita juuri siksi, että ne ovat niin halpoja. Parin tuhannen dollarin vuosituloilla ei ole mahdollista pitää kunnollista palkkaa nauttivaa perhepalvelijaa.

Korkeamman ammattitaitoisuuden omaaminen ei siis ollenkaan edellytä parempia elinehtoja kaikille palvelijattarille, eikä heidän asemaansa voida sitä tietä korjata. Väärinkäsitysten välttämiseksi olkoon mainittu, että kun puhumme keskiluokan kykenemättömyydestä palkata palvelijattaria kunnollisella palkalla, emme

sillä tarkoita sanoa, etteikö palvelijattarien palkkoja olisi siitä huolimatta kohotettava. Palvelijattarien palkkojen kohottamisella olisi varsin terveellinen vaikutus itsenäisyysunelmissaan nuokkuvalle keskiluokalle. Senkin silmät aukenisivat huomamaan työväenluokan voiman ja oman luokkansa aseman, mutta kuten sanottu, niin kauan kun keskiluokan käytettävissä on riittävä määrä ammattitaidotonta nalstävöväestöä, turvautuu se siihen, koska sillä ei ole taloudellista mahdollisuutta palkata itselleen kykenevää ammattilaista. Ja tästä samasta taloudellisesta syystä alenee keskiluokkaisperheen palvelijan ammattitaidon tarvekin: keskiluokkaisperheen ruokatavalaskun tarkastaminen antaa arvokkaan avaimen tämän kysymyksen ratkaisulle. Kun ei ole mistä keittää, niin ei tarvita keittäjääkään. Totta kylläkin voi paremmalla tietoisuudella varustettu keittäjä saada kunnollisempaa ravintoa huonoimmistakin aineksista, mutta palvelijattarkysymystä ei tältä kannalta voida ratkaista, eikä sitä käsitellessä tarvitse tätä ottaa huomioonkaan.

(Jatk.)

KODIN OSASTO

KYSYMYKSIÄ JA VASTAUKSIA.

1. Kuinka voi hävittää madot juurikasviksista, kaalista ja kukista.
2. Onko ruosteinen kaivovesi epäterveellistä ja kuinka voi siitä ruosteen erottaa. —Utelias.

Vastaukset.

1. Ulkonaisille madoille löytyy myrkkijä, joita voi ostaa siemenkaupoista ja aptekeista. Katsokaa ilmoituksia farmlehdistä.
Mitä taas maassa oleviin matoihin tulee, niin niiden olemassaolo ja hävittäminen riippuu enemmän maan valmistamisesta ja laadusta. Liian suuri määrä lantaa, joka ei ole vielä muodostunut mullaksi, synnyttää matoja. Myös joskus liika märkyys. Kaikki lannoitusaineena on hyvä keino matoja vastaan.

2. Jos vedessä on hyvin runsaasti ruostetta on sen käyttäminen juomavetenä epäterveellistä. Yksinkertaisia vedenpuhdistuskeinoja on monenlaisia. Muutamit maalaiset rakentavat itse vedenpuhdistuslaitoksensa tehden tammen mustasta turpeesta, somerosta ja puuhiljistä (charcoal), jonka läpi annetaan veden valua. Myös käytetään vedenpuhdistajana eräänlaista kiveä, mutta on tällä kertaa voi sanoa, mitä kiveä se on, onko se n.k. taulukiveä vai jotain muuta veden läpipäästävää kiveä.

Pelto ja Koti-lehti, jonka alaan ylläolevat kysymykset enemmän kuuluvat, voisi mahdollisesti antaa varmemmat vastaukset niihin.

KÄVELY ULKOILMASSA.

Eräs konttorityöläinen kirjoittaa: Asun laitakaupungilla, seitsemäntoista mailin matkalla työpaikaltani. Aloin jäämään pois katuvaunusta viisien matkojen päässä, mistä kävelin kotiin. Vihdoin siten pitentäen aina matkaa tein neljän mailin kävelyn aamulla ja neljän mailin kävelyn illalla. Vihdoin alusta vuoden tein päätöksen, että kävelen kymmenen mailia päivässä ympäri vuoden, joten aloin käydä mailin päässä päivälliselläni.

Pidin kirjaa kävelemistäni mailleista ja jos jostain syystä jonain päi-

vänä kävelin lyhemmän matkan, niin korvasin sen seuraavana päivänä, kävelen tavallista pitemmän matkan. Joskus lauantai-iltapäivisin kävelin koko seitsemäntoista mailin matkan ja joskus kävelin myöskin koko matkan aamulla työhöni, lähtien matkaan kotoa kello neljän aikaan aamulla.

Alussa kului jonkun aikaa ennenkuin opin muutamia tärkeitä salaisuuksia.

1. Käyttämään kyllin väljiä kenkiä.
2. Että on aina varma päämäärä, mihin kävelee.
3. Kävellä kyllin nopeaan, niin että hikoaa — noin neljä mailia tunnissa.

4. Kävellä aina, kävellä, kävellä, kävellä vuoden ympäri joka päivä.

Olipa ilma kylmä tai lämmin, olipa tie tomuinen, mutainen tai jäinen, satoi tai paistoi, oli yö tai päivä, minä kävelin. Myrsky haastoi minua kävelyllä, ja jäisen vilman puhalluksessa on jotain viehättävää, kun se hivelee poskiasi saattaen veren ruuissa terveelliseen kiertoonsa ja siinä on sinulle täydellinen palkkio vaihoistasi.

Käveleminen sanan täydessä merkityksessä on taidetta. Kuten kaikki muukin taiteen harrastus, vaatii se alussa sitkeää, väsymätöntä harjoitusta, mutta harjoittelemalla vihdoin oppii tämän taiteen ja siihen tulee innostus.

Minä pidän kävelemisestä siksi, että se on hyödyllistä ruumiillisesti, aineellisesti, henkisesti ja siveellisesti.

Ruumiillisesti: Kävely lisää ruokahalua ja auttaa ruuan sulatusta.

Käveleminen tuottaa siikään unen ja tekee sinut vähemmän alttiiksi taudelle. Kävely tekee ihosi terveeksi ja kauniiksi, ja on se mainio lääke.

Kävely auttaa verenkiertoa ja jalkaa tervettä verta kaikkiin ruumiin osiin.

Kävely virkistää koko ruumiin, jopa auttaa säilyttämään silmät ja hampaatkin terveinä.

Kävely on jokaisen ihmisen voimistelua tuottamatta niille liikarasi-tusta.

Lyhyesti sanottuna kävely pitää ihmisen ruumiillisesti hyvissä voimissa.

Henkisesti: Kävely virkistää ja selventää järjen, avaten uusia ajatuksia ja innostusta. Se poistaa synkkiä ajatuksia ja huolia, laajentaa näköpiiriä, antaa rohkeutta, kestävyyttä ja yleistä kyvykkyyttä.

Aineellisesti: Kävely ei maksa mitään ja usein se säästää rahaa. Siihen ei tarvitse kiinnittää pääomaa eikä sen käyttö tuota kustannuksia. Ja vaikka joskus kävely ottaa kallista aikaa, niin ei se aika ole silti hukkaan kulutettu, eikä siinä kulu niin paljon aikaa, kuin mahdollisesti voisi kuluu sairastaissa. Ja käveleminen ei ole ainoastaan paljon hauskeempaa kuin sairaana oleminen, mutta se ei maksa läheskään niin paljon ja lisäksi se mahdollisesti monta vuotta elämäsiä.

Siveellisesti: Kävely on terveellistä ajankulua. Kävely avaa eteesi suuren elävien kuvien näytelmän, joka opettaa sinua tuntemaan elämää ja luontoa välittömästi. Olkoonpa näköala vilkas kaupunginkatu, yksinäinen maantie, kaupungin puisto tai villin vuoren harjanne, niin kaikessa siinä on oma ominainen viehtyksensä katsojalle ja jokaisessa näköalassa on läksy opittavana. Aamulla varhain ensihämärän hiljaisuus, sitten nousevan auringon rusko, päivän kirkastuminen, pilvet, taivas, lintuset ja puut,

virkeä ruohisto, kukat ja viljavainiot; vilkasliikkeinen katu päivällä; sitten taas auringonlasku illalla, iltarusko, illan hämärä, kuunvalo ja tähdet; vuoden aikojen vaihtuminen, talven myrskyjen mahtavuus; kevään tuodessa esiin luonnon suuria salaisuuksia; kesän täyteläinen kauneus ja syksyn kypsyyt, kaikki nämä aina opettavat jotain uutta, jotain suurta ja puhdasta kävelijälle.

VIOLET.

(Jatk. 3:lta sivulta)

myöskin ihailin — tulkoon se sanotuksi.

Sitten hän sanoi toverilleen: "hyvästi, toivoin, että harhakäsitteet keskustellen selvenisivät ja voimamme siten keskittyisivät yhteistä vihollista, kapitalismia vastaan." Sitten hän riensi sisälle ja minun sieluni seurasi häntä, vaikka riensinkin katu alaspaan.

"Ajattelin: niin nuori kuin minäkin niin kaunis kuin minäkin, niin jalo sielutaan kuin minäkin ja samassa määrässä samaan asiaan innostunut kuin minäkin."

"Koko seuraavan viikon odotin tilaisuutta häntä nähdä, niin kummalliselta kuin se minusta tuntui, mutta minun täytyi häntä vaan toverini ikävöidä. Hänen voimakkaat sanansa sieluni korvissa niin suloisesti ja hellästi heiskyttivät."

Tuli lauantai. Riensin sinne, mihin näin hänen viimeksi menevän. Myöhäisen illan tullen hänkin sinne toverinsa kera saapui. Rehelliisyyden sulo hänen silmistänsä loisti ja hänen rusottavia kasvojensa kauniisti elämän puhtaus. Hän varmaankin on mies, joka omaa sielun lahjakkuutta ja joka on jokaisen jaloutuntoisen ihmisen ihailtava, niin minä ajattelin.

Sillä tanssittin. Mitäs muuta siellä olisi tehty. Tietysti minäkin tanssin. Sillä tahdonhan aina ja kaikkialla esiintyä kanssasiskojen ja veljeni tavalla, joskin — ehkä — sie-lullisesti ylevämpänä. Hän — tuo nuorukainen — ei paljon tanssinut. Hän istui toverinsa vierellä ylevänä. Hymyillä silloin tällöin vilpittömästi ja joskus oli arvostelevan ankan näköinen ja juuri silloin minä syvimpää toveruutta häntä kohtaan tunsin, sillä hänen otsaansa kaunisti tietoisuuden ääriä. Hänen täytyi olla näköpiiriin saavutettavissa aina. Parhaalla tahdollankaan en kasettani hänestä voinut toisaalle ohjata. "Varmaankin hän huomasi, että häntä aina seurasi silmilläni. "Mutta varmaankin ei hän silloin aavistanut, että myöskin sieluni häntä seuraa."

"En mitenkään olisi tahtonut häntä saattaa siihen käsitykseen, että olisin kevytmielinen tungettelija. Mutta mihinkä muuhun käsitykseen pääsee mies naisesta, joka häntä aina katseellaan seuraa? Siksi minä oikeutetusti häpesin. Mutta edelleen annoin enempi aihetta itselleni hävetä, sillä silmäni loistivat vaan — ja ainoastaan hänelle."

"Hänkin alkoi minua silmillänsä seurata, joskus minulle pintapuolisesti hymyilkin — ja jutteli toverillensa — tietysti minusta. Minä en voinut olla kärsimättä. Mutta sittenkin katseeni etsivät vaan häntä. Teki mieleni ulos luontoon, jossa ei tarvitse mitään luonnollista hävetä, mutta tiesin, että siellä en näe häntä ja tunteilleni rehelliisensä viivyn siellä ja tanssin."

(Jatk.)